

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: *19:06
צאת השבת: 20:16
רבינו תם: 20:48
שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

הזכרת נשים צדיקות

פנינה לנשמה

מסופר על החפץ חיים זיע"א שישב פעם לעת זקנותו עם עוד רב ולמד. היתה שם משרתת שנכנסה להכניס תה לשולחן. ובעוד כמה דקות נכנסה להוציא את הכוסות הריקות. נענה החפץ חיים ואמר להרב: "מילא להיכנס היתה צריכה להביא את התה, אבל בשביל להוציא את הכוסות מה זה בער לעכשיו, מה היא חושבת האם יושבים כאן מלאכים?"

וזה אמר גדול הדור! יהודי זקן! בזמן שהמשרתת כבר גם היתה מבוגרת. נדמה שאחרי סיפור כזה כל מילה מיותרת. (כתר הצניעות)

פינת ההלכה

זהירות בשמחות

המחיצות באולם צריכות להיות מושלמות ע"פ ההלכה, זאת אומרת מספיק גבוה שלא יוכלו לעמוד על ספסל באופן שיראו אותן מצד הגברים, וגם יהיה סגור סגירה מושלמת מכל הצדדים, לא וילונות, לא מחורר ולא שקוף, כדי שהגברים לא יוכלו להסתכל, ואם המחיצה נפתחת צריכים מיד לסגרה, וצריך לשים לב לכך, כי המציאות היא שהן אכן נפתחות. וכאן המקום לעורר על הבעיה הקשה שהבנות חוזרות מחתונת חברותיהן מאוחר מאוד ללא שום ליווי. שגורם בעיות כואבות בגשמיות וברוחניות, הסתובבותם ברחובות בשעה כזו אינו מביא תוצאות טובות, ודי למבין. והאחריות היא על ההורים להזהיר להשיג על זה. (כתר הצניעות)

התחברות ונשמה

ניצלנו מלינין' - בזכות הצניעות!

התחברתי לקו הצניעות ללא רצון להתחזק בצניעות ... אחרי ששמעתי את ספורי הישועות החלטתי לקבל על עצמי שתי קבלות בצניעות. גרביונים שחורים וגם לגרוב גרביים בבית -דבר שלא עשיתי כלל . אנחנו גרים באשדוד. כל הזמן נורו טילים...ביקשתי מה' שישמור עלינו במשך כל האזעקות. החלטנו שניסע להורי שגרים בערד. לא היה לנו מושג על מה שמתחולל בכבישים. יצאנו מאשדוד בסביבות שבע בערב, כשנסענו ראיתי את היירוטים של הטילים ממש מעלינו ואני כסגולה לשמירה התחלתי להקשיב במהלך הנסיעה לסיפורי הנשים ומקבלת על עצמי להקשיב כל יום להלכה !! וגם לספורי הישועות !! היינו במרחק של 20 דקות מערד. כשהתקרבו ראינו מדורות ענקיות אבנים וסלעים על הכביש ומלא ערבים שצורחים וזורקים אבנים... כבר לא יכולנו לחזור אחורה פשוט נכנסנו לתוך המדורה, בעלי לחץ בחוזקה על הגז, הרכב רעד ותוך כדי הגלגל התפוצץ והרכב נעצר ! וברקע שמענו את הצרחות של הערבים. יש לנו 3 בנות קטנות באוטו. התחננתי לפני ה', לא ידעתי מה לעשות? לקבל קבלות? להתפלל? להגיד אין עוד מלבדו? רציתי רק לצאת מפה וביקשתי מה' שיוציא אותנו חיים. לא ידענו מה לעשות, נעלנו את כל הדלתות, החלונות, אנחנו בשוליים של הכביש. מסביבנו כפרים ערביים. לא ידענו מה אנחנו עושים עם תינוקות ברכב. היינו חסרי אונים !! פתאום ראינו רכב שעוצר מלפנינו וזה היה עוד יותר מלחיץ ! רק לרכבים ערביים נתנו לעבור !! רכבים של יהודים חזרו אחורה ולא יכלו להמשיך.. מה עושה פה הרכב שנעצר ?? מהרכב יצאו שני ערבים לכוון הרכב שלנו וביקשתי מה' בבקשה תוציא אותנו מכאן חיים לא ידעתי מה הם הולכים לעשות לנו הייתי בטוחה שהם הולכים להוציא רובה ולהרוג אותנו ! הם דפקו על החלון ואמרו בואו אנחנו נעזור לכם לא ידענו אם להאמין להם או לא !! הם היו עם מבטא ערבי וריח נוראי היינו במצב של חוסר אונים... בעלי אמר להם שהוא מתקשר למשטרה וכן שהתקשרנו למשטרה אמרו שישלחו ניידת ואחרי עשר דקות שוב התקשרנו רק לא ידענו שאף ניידת לא מוכנה להיכנס לאיזור הזה ! לא הפסקתי להודות לה' "אין עוד מלבדו, אני יודעת שהאמונה החזקה שהייתה לי זה רק מהקו הצניעות שחיבר אותי כל כך לקב"ה וזה חיזק אותי . פתאום עבר טנדר ענק מלא עם ערבים שהפנים שלהם מכוסים בשחור צורחים בקולי קולות ושני הערבים שישבו על הגדר ה' שלח אותם "שני מלאכים משמים" פשוט אמרו לערבים שבטנדר , הכל בסדר : סעו, סעו בערבית עם עיניים לוחטות מאש הסתכלו לתוך הרכב וראו איש חרדי ואשה עם מטפחת...והם בנס פשוט נסעו. התקשרתי לאבא שלי והוא היה על הקו ואמר תסעו עם הערבים האלה ממילא האוטו היה שבור...ואז עברנו לרכב שלהם והם פשוט שמרו עלינו ולא נתנו לנו לצאת ואמרו לי להתחבא עד שאפשר היה לצאת... בפחד ורעדה הכנסתי ילדה אחרי ילדה לרכב הערבי... וביקשתי מה' ששני הערבים האלה יקחו אותנו למקום מבטחים. עדיין לא הינו בטוחים ששני ערבים ירצו בטובתנו. !! אני בטוחה שה' שלח אותם !! ..כשנכנסנו לרכב - ערבי אחד שמר על האוטו והשני לקח אותנו

סיפור לשבת

"יש שכר לפעולתך" – שכרה של מסירות נפש לתורה

העיניים שלי פקוחות, ומתפללת שה"טיול" הזה יעבור בשלום, ושתיינה לנו בשורות טובות.

בשעה היעודה הגענו לרופא, ואז התברר שיש מישהו אחד לפנינו. לא נורא, אבל מיד כשהגעתי הבנתי שקיימת כאן בעיה אחרת, בחדר ההמתנה של הרופא דלק מכשיר, שלא רציתי בשום אופן שהילדים שלי יראו או ישמעו אותו, מצאתי את עצמי מתפללת "ריבוננו של עולם, הילדים האלו הם גם הילדים שלך, תעשה שהם לא יסתכלו במכשיר."

בעוד המילים על שפתי נפתחה הדלת של הרופא. הוא פנה למי שישב לפני (ערבי!) ואמר לו: "מחכה כאן אשה עם ילדות קטנות, אני צריך שהילדות תהיינה רגועות בבדיקה, ואני חושש שההמתנה תהיה ארוכה מידי בשבילן. האם תסכים לוותר על התור שלך והם יכנסו לפניך?"

עקבתי בנשימה עצורה אחר חילופי הדברים. ולשמחתי – הנהן הערבי בראשו. הוא ויתר לי, ואני נכנסתי עם הילדים לחדרו של הרופא.

הדלת נסגרה מאחורינו, והלב שלי רעד. אצל הרופא הזה ביקרתי כבר יותר מכמה פעמים, ובכל פעם הוא היה מקניט ושואל: "למה הגעת לבד? למה בעלך לא מגיע במקומך? אז מה אם הוא לומד, הוא יכול להפסיק קצת ללמוד ולהגיע." כשנכנסתי לחדרו בביקור הזה, התפללתי בכל לב שהפעם הוא לא יאמר מילה, שכן היום צריך להכריע האם יהיה צורך בנייתוח לב פתוח לקטנה.

הרופא התחיל לבדוק את חוי, בת השנתיים. הבדיקה הסתיימה והתברר שהכל בסדר, ברוך ה'. ואז הגיע התור של ברכי. הרופא התחיל לבדוק. אחר כך התרצנו הפנים שלו, והבדיקה הפכה להיות מרוכזת ומעמיקה יותר. הוא בדק שוב ושוב, והלב שלי החסיר פעימה. הבנתי שמהו כאן מאוד לא כשורה. התפללתי מעומק הלב: ד' תעשה שהילדה שלי תהיה בריאה, שהיא תחיה, שהכל יהיה בסדר.

הדממה שהיתה בחדר העמיקה. רציתי שהרופא יגיד כבר משהו, כל דבר, אפילו הגרוע מכל יהיה קל יותר מהשתיקה המאיימת הזו, אבל הוא ביקש סליחה ועזב רגע את החדר. כעבור דקה הוא חזר ובידו צילומים ובדיקות קודמות. הוא הסתכל בהם, ושוב בדק את הילדה, ואני כבר לא יכולתי להכיל את המתח, מה עומד הרופא להגיד לי?

כמה דקות נוספות של מתח. שמעתי קול מתקתק, ולא ידעתי אם זה השעון או הלב שלי. בסופו של דבר הביט בי הרופא ואמר: "תגידי את האמת, מה עשית עם הילדה?" כלום, אמרתי לו, לא עשיתי כלום.

"אני לא מאמיץ", אמר הרופא וחזר לשבת על כיסאו. "החור של הילדה שלך... שניה אחת של מתח שקורע את האוויר, הוא נסתם, פשוט איננו." הרופא שתק לרגע, הביט בריכוז במחשב שלפניו, "אני לא יודע איך קורה דבר כזה, חור כזה לא נסתם לבד, זה לא יאמן."

שמעתי את הדברים של הרופא, ובשלב זה הרגשתי שאני לא מסוגלת יותר להכיל את גודל הנס. ההתרגשות, העייפות, ההודיה והתפילה, ואז התפרצתי פתאום בבכי חסר שליטה. "למה את בוכה עכשיו?" שאל אותי הרופא, "היית צריכה לבכות קודם, כשהילדה שלך היתה חולה."

מחיתי את הדמעות, וסיפרתי לרופא בקצרה כל מה שעברתי היום. סיפרתי על בעלי שהציע ללכת במקומי, ועל כך שלא רציתי לבטל אותו מלימוד התורה, והתפללתי שזכות התורה תגן עלינו, והנה הגיעה הישועה.

הרופא הקשיב לכל הסיפור, ואחר כך, אותו רופא שעד כה רק הקניט, אמר: "אם כך, תגידי לבעלך שימשיך ללמוד..." (דרשו – הפותח בכל יום)

ברכי, הילדה השלישית שלנו, נולדה כשהיא סובלת מכמה בעיות רפואיות לגמרי לא פשוטות, וביניהן חור בלב ובעיות אורתופדיות. מהרגע שבו נולדה ברכי, נפסקה שגרת החיים העליזה והנהדרת שלנו, ונאלצנו לבקר אצל אורתופדים וקרדיולוגים, ובעיקר, הרבה תפילות על הילדה היקרה שלנו, שתבריא.

בעלי הוא אברך כולל מתמיד ושקדן, ואני מאושרת מאוד בזכות הזו, ומשתדלת לעזור לו ככל יכולתי. באותה תקופה הרגשתי שיש לי שליחות מיוחדת במינה, לאפשר לו להמשיך ללמוד על אף הכל. את כל הריצות והניירות סידרתי בעצמי בשמחה רבה, מתוך תחושת שליחות עמוקה. גם לרופאים הלכתי בעצמי. הרגשתי שכל זמן שהוא ממשיך ללמוד בכלל, אלו ייסורים של אהבה וודאי נזכה לס"ד.

אותו יום היה עמוס במיוחד בתכנוני ביקורים אצל רופאים: בבוקר היה לנו תור לרופא אורתופד בתל אביב, שעתיים נסיעה לכל צד, ואחר הצהריים תור אצל קרדיולוג בירושלים, שעה נסיעה. מיד בבוקר נסעתי עם ברכי התינוקת לבית החולים בתל אביב.

הדרך היתה קשה ומייגעת. היה חם בחוץ, ולא היה קל להיטלטל עם העגלה והתינוקת באוטובוסים. כשהגעתי לבית החולים, בדיוק בזמן, התברר לי שבאותו יום היה פיגוע בתל אביב, הכל מבובל והיסטרי, והאורתופד עסוק במקרים קשים מאוד ודחופים התור שלי היה בעשר בבוקר, אבל נכנסתי לרופא רק בשתיים עשרה וחצי.

סיימנו את הביקור ויצאתי לנסיעה בכמה אוטובוסים, אבל גם כשכבר ישבנו לבטח באוטובוס שהפליג לעירנו, ידעתי שהחלק הקשה של היום עוד לפני. אחרי הצהריים, בשעה חמש ורבע, היו לי שני תורים לקרדיולוג: התור הראשון היה לבת הגדולה, חוי, בשל מום שאולי קיים והיה צורך לעקוב אחריו, והתור השני לתינוקת בגלל החור בלב שהלך והתרחב. עד עכשיו הרופא רק עקב אחר מצב הלב והיום יחליט הרופא האם היא זקוקה לניתוח לב פתוח.

כשהייתי באוטובוס בחזור מתל אביב, התקשר אליי בעלי מהכולל. הוא שמע ממני את כל תלאות הבוקר הקשה שעברתי, ואמר לי: "אני חושב שאחרי הצהריים את תישארי בבית, ואני אסע עם הבנות לרופא."

מה פתאום? שאלתי בלחש. נכון שאני עייפה, נכון שהנסיעה היתה קשה, אבל הלימוד של בעלי – קודש הוא, וכבר מזמן החלטתי שזה דבר שבשום מחיר ואופן לא נוגעים בו. "אבל עברת בוקר קשה מאוד", בעלי ריחם עלי. הוא התחנן ממש שארשה לו להחליף אותי. "ואם תמוטטי חס וחלילה, איאלץ לסגור את הגמרא לא רק לאחר צהריים אחד אלא להרבה ימים." בעלי אמר לי שבמקרה כזה נראה לו שאין חשש של ביטול תורה, יש גבול לכוחות.

חשבתי מעט, ואז אמרתי לו: נכון מאוד שזה מעבר למה שנדרש ממני, אבל אני רוצה ומבקשת לעשות גם את המאמץ הזה, אני מקווה שזה יעמוד לנו לזכות הילדות.

מול המשפטים האלו – לא היה לבעלי מה להגיד והוא אמר לי שמסירות הנפש שלי למען התורה שלו היא דבר גדול מאוד, וגם הוא מצידו יעשה כל מאמץ כדי ללמוד בהתמדה ולא לבטל אפילו זמן מועט בדיבור או בשיחה בטלה. מאוחר יותר סיפר לי שבאמת אותו אחר צהריים היה מיוחד מאוד, והוא ראה ברכה וס"ד מיוחדת בלימוד.

בשעה שלוש הגעתי הביתה. ארגנתי את הילדים, ובערך בארבע יצאנו כולנו למסע ארוך לירושלים, כששני הגדולים שמחים מאוד מהטיול, ואני רק משתדלת להחזיק את

שביבי אור

ויתור למען השלום – עד היכן?

והנה אמרו חז"ל (שבועות ל"ט), שכל העולם כולו נזדעזע בשעה שאמר הקב"ה בסניי "לא תשא את שם ה' אלוקיך לשוא". ויש לפרש את הענין מה שנזדעזע העולם דוקא בדיבור זה, ע"פ מה שדרשו חז"ל (מנחות כ"ט): "כי ביה-ה' צור עולמים", אלו שני עולמות שברא הקב"ה, אחד בה"א ואחד ביו"ד – העוה"ז בה"א והעוה"ב ביו"ד, היינו שעיקר בריאת העולם היה בשתי אותיות שם קדשו יתברך, וא"כ שמו הקדוש הוא היסוד לכל בריאת העולמות ומוכן מדוע כאשר מזלזלים ח"ו בשם הקדוש, מזדעזע כל העולם, שהרי נתרועע יסודו ובסיסו.

אם כן, הוא הדין בענין מחיקת השם הקדוש, יש בו ג"כ מעין חורבן העולם, שהרי היסוד לכל העולם הוא שם קדשו יתברך, ובאה התורה ללמדנו, עד כמה צריך לוותר בעבור השלום, אפילו עד כדי מחיקת השם, שכדאי הוא שיגיע חורבן לעולם ובלבד שיהיה שלום בישראל.

ומה נוראים ומחייבים אותנו דברים אלו, לעשות הכל, לוותר על כבודנו, ממנונו ואף על עקרונות חיינו [היכן שאינו סותר את ציוויי התורה], ובלבד שישירו השלום והשלום בביתנו ובמחננו, וכבר אמרו חז"ל שבזכות השלום שורה שכונה בישראל.

(תפארת שמשון)

"וכתב את האלת האלה הכהן בספר ומחה אל מי המרים", מבואר, שהכהן היה כותב בקדושה פרשה זו של סוטה הכתובה בתורה, ואח"כ מוחק את כל הנכתב, כולל שמות הקודש שבו, לתוך מים, ואת אותם המים היה משקה את הסוטה לברר אם היא טהורה.

והנה ידוע שמחיקת שם ה' הוא לאו מן התורה, ומן החמורים שבלאוים, וכאן מצוה מן התורה למחוק את השם המפורש שנכתב בקדושה ואמרו ע"כ חז"ל: "גדול השלום, ששם שנכתב בקדושה אמר המקום ימחה על המים בשביל שלום, להטיל שלום בין איש לאשתו". והיינו כביכול, שכ"כ גדול וחשוב לו יתברך שישירו השלום, האחוה והרעות בין איש לאשתו ובין כל אחד ואחד בישראל, עד שצוה אף למחוק לצורך זה את שמו שנכתב בקדושה.

ומה נורא מאוד הדבר הזה, כאשר מזדמנים חילוקי דעות בין איש לרעהו, וכבר כל אחד מאתנו הרי יודע ומכיר את מעלת השלום, ואף את חיובנו לוותר, וגודל חשיבות מידת הסבלנות, אבל כאשר המחלוקת נוגעת להפסד ממשי או לעלבון צורב החודר אל הלב, נדמה לנו שכאן כבר לא צריכים לוותר ולעבור על המידות. על זה באה התורה ללמדנו עד היכן צריך לוותר בעבור השלום, עד כדי מחיקתו של השם הקדוש.

נצור לשונך

מוסר דאגה לזולת

רבי ישראל היה תמה מאוד, על אשר בני האדם אינם מרגישים בחובה הגדולה הזו להיטיב עם הבריות והם מזלזלים בה, ויש אשר האנשים דואגים לזכות את חבריהם במצוה, אבל - אינם דואגים לגרום להם הנאה גופנית. הוא היה אומר: ראיתי הרבה פעמים שאדם עובר על יד בית הכנסת והאנשים שבפנים קוראים לו: קדושה! קדושה! נא להכנס ולהצטרף, אבל מימי לא ראיתי אדם עובר על יד בית שיש שם סעודה והאנשים שבפנים יקראו לו: סעודה! סעודה! נא להכנס ולהצטרף.

(תנועת המוסר חלק א')

הלכה לומר שבתי התפטרה מרצונה כדי למנוע אי נעימות

שאלה: הבת שלי פוטרה ממקום עבודתה. באותו יום שהיא קיבלה את מכתב הפיטורין, פנתה אלי חברה, שלא ידעה שבתי פוטרה, והתעניינה על מקום העבודה הזה. היא בקשה לברר איך הבת מרוצה מההנהלה, מהמשכורות, מחברותיה לצוות, ואני באתי במבוכה גדולה, כי לא נעים היה לי לומר שפיטרו אותה.

רציתי לשאול לגבי העתיד – האם מותר לי לשקר במצב כזה (כגון: לומר שהבת עזבה מרצונה), כדי למנוע מעצמי אי נעימות? **תשובה:** לכתחילה עדיף לענות בצורה מתחמקת, כגון: "הבת שלי הפסיקה לעבוד שם". אם השואלת לא תרפה, ותבקש לדעת מדוע הפסיקה, אפשר לענות "מסיבה אישית".

במקרה שקיים חשש שהשואלת תבין מתוך תשובתה של האם שהבת פוטרה, והדבר עלול לגרום לאם בושה ואי נעימות, מותר לה לשנות ולומר שהבת התפטרה מסיבות פרטיות שלה. (משיב שלום)

קוה אל ה'

נצחון בכח התפילה

התפילה היא הכח האמיתי שלנו. רק לשמע ועקותינו, יושיענו ה'. לא המטוסים, לא הטנקים, לא הטילים החכמים ולא הלווינים המתוחכמים מסוגלים לנצח את אויבנו – רק נשק התפילה שירשנו מאבותינו.

יעקב אבינו אמר: "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי" (בראשית מ"ח, כ"ב). החרב והקשת הם כלי נשק פשוטים, ולפי דברי הכתוב, יעקב השתמש בהם. אבל האונקלוס מתרגם: "בצלותי ובבעותי". מדוע? אם באמת יעקב התפלל, למה כתבה התורה "בחרבי ובקשתי", ואם התרגום צודק מדוע התורה לא כתבה כך?

אלא, הדבר נועד להראות לנו מהו באמת כוחה של תפילה. יעקב אבינו ניצח בכח תפילתו. הוא מכנה אותה "חרבי וקשתי", מפני שהחרב והקשת האמיתיים שלו הם התפילות. איך אברהם אבינו ניצח במלחמתו נגד ארבעת המלכים? וכי העפר שהפך לחיצים הוא שניצח?! אם איננו חשים שתפילתנו מועילה נגד אויבנו, זהו משום שתפילתנו אינה ראויה, אולם ברור שאם נעשה את המוטל עלינו בתפילה, נזכה. נווכח לדעת שהחכמה האמיתית אינה כלי הנשק, אלא התפילה, כמו שמפרש רש"י (שם): "בחרבי ובקשתי, היא חכמתי ותפילתי". (נתיבי אור – הרב נסים יגן זצ"ל)

חכמת נשים

שיהיה רק בשמחות!

אם רצוננו לקבל מושג מה אודות טיבה של מסירות, של אהבה, של אמהות ורצון להיטיב בלי גבול ושיעור - נוכל למצוא דוגמת מופת במעשה הבא אותו סיפרה אחת משכנותיה של הרבנית מרת חיה מינדל פיקוס ע"ה:

היה זה במהלך פגישה אקראית עם הרבנית, כאשר התגלגלה השיחה ונסובה אודות שלש שמחות אשד נועדו להתקיים בשבוע אחד, שלשתן שמחותיהם של בני אופקים, אשר מתקיימות מחוץ לעיר - בירושלים או בבני ברק.

"לאיזו שמחה את נוסעת?" - שאלה הרבנית את השכנה, וזו מיהרה להתאונן על הקושי הרב הכרוך בהשתתפות בשמחות אלו המתקיימות בריחוק מקום, כאשר כל השתתפות בשמחה שכזו כרוכה ב'כזבז' זמן של ערב שלם... "אינני יודעת באיזו שמחה אשתתף אם בכלל!" - השיבה השכנה,

להשתתף? - הקשתה השכנה, והתשובה "באיזו שמחה? מה פירוש?" - התפלאה ה בשלשת השמחות! הלואי שרק ירבו הנצחי לא מש מפניה...

"באילו שמחות מתעתדת הרבנית שקיבלה הותירה אותה פעורת פה... הרבנית - "אני מקווה להשתתף אי"ה שמחות בישראל!" - הפטירה, בעוד חיוכה

נזכיר, הרבנית לא היתה חסרת תעסוקה... משימות בענייני חינוך הכלל כמו הנהגת עבודה דבר של מה בכך, אולם למרות הכל מאחת השמחות... היא לא חשבה אפילו בשמחת הזולת.

על שכמה רבצו מטלות רבות ומגוונות, ביתה המפואר, 'כזבז' ערב שלם - לא היה היא לא העלתה בדעתה להיעדר אפילו לרגע לוותר על ההזדמנות להשתתף

אותה שכנה מספרת, כי השיחה המתוארת השפיעה עליה השפעה כל תתואר... שכן רבים הם אלו אשר מתעוררים לסייע במצבי מצוקה וקושי, רבים מוכנים להטות כתף ולעזור בעת מצוקה, אולם רבים שוכחים כי חשיבות גדולה ישנה להשתתפות בשמחת הזולת!

הרבנית לעומת זאת זכרה תמיד, כי חובת ההשתתפות בשמחתם של הציבור - שייכת באותה מידה בה משתתפים בצערם, ואת החובה הזו הקפידה למלא במלואה! (נפש חיה)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשנ"מ
ת.נ.צ.ב.ה